

คิดไปเอง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๗

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๑๖๗๕. เรื่อง "การทำบุญและประวัติหลวงปู่มั่น"

๑. ผมมีเพื่อนคนหนึ่งเป็นคนที่ชอบทำบุญมาก มักถวายของชั้นเลิศแก่พระภิกษุเสมอ อาทิเช่นจิวรทำจากผ้าป่ากันอย่างประณีต อยากทราบวิธีการวางใจเวลาที่เพื่อนมาชวนร่วมบุญ เนื่องจากผมก็เคยบวชและศึกษาปฏิบัติของครูบาอาจารย์มาว่าภิกษุควรมักน้อยสันโดษในบริวารที่ตนมี จึงรู้สึกที่เราควรเลือกถวายของที่ไม่ง่ส่งเสริมกิเลสให้กับท่าน

๒. เรื่องประวัติหลวงปู่มั่น เคยได้ยินหลวงพ่อบุญบ่่อยๆ ว่าหลวงปู่เจี๊ยะและหลวงตาเป็นพระอุปัฏฐากให้หลวงปู่มั่น แต่ก็ได้เห็นครูบาอาจารย์องค์อื่นๆ อย่างพระองค์หนึ่งเล่าประวัติว่าท่านเคยอุปัฏฐากหลวงปู่มั่น และเคยออกธุดงค์ร่วมกับหลวงปู่มั่นเช่นกัน จึงอยากทราบเวลาที่ครูบาอาจารย์อื่นๆ ได้อุปัฏฐากหลวงปู่มั่นนอกเหนือจากหลวงปู่เจี๊ยะและหลวงตาครับ

ตอบ : นี้คำถามเขานะ เอาคำถามข้อที่ ๑ ก่อน คำถามข้อที่ ๑ เห็นไหม

ถาม : ๑. เพื่อนผมคนหนึ่งเป็นคนที่ชอบทำบุญมาก มักถวายของชั้นเลิศแก่ภิกษุเสมอ อาทิเช่นจิวรอย่างผ้าป่าอย่างประณีต อยากทราบวิธีในการวางใจเวลาเพื่อนมาชวนทำบุญ

ตอบ : เขาบอกว่าเพื่อนชอบทำบุญมาก แล้วชอบถวายของที่ประณีต ชอบถวายของดีๆ ให้พระว่าอย่างนั้นเถอะ แล้วเวลาถวายจิวร ถวายจิวรอย่างดี แล้วจะวางใจคือเขามาชวนทำบุญ พอเขามาชวนทำบุญ ตัวเองทำใจไม่ได้ ทำใจไม่ได้เพราะตัวเองก็เคยบวชพระมาเหมือนกัน ถ้าบวชพระขึ้นมาแล้ว เราศึกษาแล้ว เราศึกษารู้ว่าเวลาถวายพระ ถวาย

แต่ของที่ว่าไม่ไปส่งเสริมกิเลสพระ สิ่งใดถ้ามันสวยเกินไป ดีเกินไปก็ว่ามันดีทุกอย่าง
นั่นแหละ แต่ถ้าเราไม่ให้เขาคิด ถ้าไม่ให้เขาคิดจะส่งเสริมเขา เวลาส่งเสริมเขาเราก็ถวาย
ของที่เราอยากทำบุญนั้น

นี่เวลาความคิดของเรา เห็นไหม ความคิดมันแบบว่ามันกำกวม แต่เวลาคนที่เขามี
ศรัทธา เขามีความเชื่อของเขา เขาถวายของเขา เขาอยากถวายของประณีต ทำบุญสิ่งที่
ประณีต ใครทำอะไรได้ดั่งนั้น ถ้าจิตใจของคนเขาอยากได้ของที่ประณีต แต่เวลา
ปฏิบัติ ผู้ให้ให้ด้วยความบริสุทธิ์สุุดผ่อง เวลาผู้รับล่ะ? ถ้าผู้รับเขาเป็นความบริสุทธิ์สุุด
ผ่องไหม? ถ้าผู้รับความบริสุทธิ์สุุดผ่อง อย่างเช่นเขาถามว่าประวัติหลวงปู่มั่น

เวลาหลวงปู่มั่นหลวงตาท่านบอกเลย หลวงปู่มั่นท่านใช้ผ้าบังสุกุล คือท่านใช้ผ้า
เก็บเอาจากข้างทาง หลวงปู่มั่นท่านไม่เคยใช้ผ้าคหบดีจีวรเลย เว้นไว้แต่ที่ท่านใช้
เฉพาะที่ว่าเป็นอังสะที่เจ้าคณะจังหวัด จังหวัดกาฬสินธุ์ที่ทอดด้วยมือ ทอดด้วยมือเอง ทำ
ด้วยมือทั้งหมด แล้วไปถวายท่าน แล้วเป็นลูกศิษย์ท่านบอกว่าทำด้วยมือ อยากจะถวาย
อาจารย์ให้อาจารย์ขอกรุณาช่วยใช้สอยให้ได้หน่อย นี่หลวงตาท่านบอกท่านก็เห็น ๒ ผืน
นั้นนะ นอกนั้นท่านใช้เก็บเอา หลวงปู่มั่นท่านเก็บเอา แบบว่าผ้าบังสุกุลคือคนมาพาด
บังสุกุล คือคนมาทิ้ง หลวงปู่มั่นท่านทำเป็นตัวอย่าง

ไอ้เรื่องที่ว่าผ้าที่ประณีต ผ้าที่ว่าสุุดผ่องไปถวายพระมันเป็นบุญของคนถวายไป
มันเป็นบุญของคนที่ได้รับนะ คนที่ถวายเขาอยากถวายประณีต แต่เราเห็น เราเคยอยู่กับ
หลวงตามากก็เหมือนกัน หลวงตากับหลวงปู่มั่นเราไม่เคยเห็นว่าท่านห่มผ้าไหม หลวงตา
นี่ไม่เคยใช้เลยนะผ้าไหม เราอยู่กับท่านนะ เขามาถวายผ้าไหม ผ้าไหมตัดเป็นจีวร ตัดเป็น
สังฆาจีวร สบงได้ ๒ ชุด ท่านบอกมาให้พระองค์นั้นตัดๆ ท่านไม่เอา ท่านให้คนอื่น แต่
ท่านใช้ผ้าธรรมดา ใช้ผ้ามัดลิน ผ้าธรรมดา แล้วเวลาท่านตัดเสร็จแล้วคืนนั้นท่านก็เทศน์

ท่านเทศน์นะท่านบอกว่าเวลาตัดไปใช้ไหม หลวงตาท่านให้พระองค์ใด ทุกคนก็
จะมองว่าเหมือนกับหลวงปู่มั่นให้ผ้าองค์นั้นก็เอาไปโฆษณาชวนเชื่อ ในประวัติ
พระพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแลกผ้ากับพระกัสสปะ เพราะพระกัสสปะ
เป็นพระอัครงค์ แล้วใช้ผ้าบังสุกุลเก็บปะๆ จนสังฆาภูมิมันถึง ๗ ชั้น องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าถามพระกัสสปะเออ เธอก็เป็นพระอรหันต์เหมือนเรา ทำไมเธอต้องทำ

ขนาดนั้น เธอก็อายุมากแล้ว ชราภาพแล้วควรจะอยู่สุขสบายกว่านี้ พระกัสสปะบอกว่า ข้าพเจ้าทำเพื่ออนุชนรุ่นหลังไง ข้าพเจ้าไม่ได้ทำเพื่อข้าพเจ้าเอง

ข้าพเจ้าก็อย่างว่านี่ข้าพเจ้าเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน ว่าอย่างนั้นเลยนะ นื่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสาธุนะ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็แลกลงมาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระกัสสปะ จากผ้าขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันก็ต้องผ้าที่ประดิษฐ์ใหม่? แลกกับผ้าพระกัสสปะคือผ้าบังสุกุลที่ปะชุนๆ ถึง ๗ ชั้น ขอแลกเปลี่ยน มันมันเป็นเกียรติประวัติของพระกัสสปะ นี่ก็เหมือนกัน ทีนี้เวลาใครไปอยู่กับครูบาอาจารย์ใหม่ๆ ครูบาอาจารย์ให้ผ้าก็บอกว่าครูบาอาจารย์ชื่นชมเรา ครูบาอาจารย์นี้แหม ท่านไว้ใจเรา

นี่ก็เหมือนกัน หลวงตาท่านเคยได้ มีคนมาถวายผ้าไหม ท่านให้พระ ๒ องค์นั้นตัด พอตัดเสร็จแล้วคืนนั้นท่านก็เทศน์ ท่านบอกเลยนะ เวลาตัดผ้าไหมแล้ว เวลาห่มแล้ว ถ้าเป็นคนที่มีคุณธรรมมันก็ว่า ท่านบอกเลยไอ้คนนั้นมันมีจีโลก จีโครธ จีหลง เขาบอกว่าไม่ใช่ผ้าไหมห่มจี แล้วให้แบบว่าต้องให้เป็นผ้าจีรวีวห่อทอง ท่านพูดเปรียบเทียบเลยนะ ไปห่มจี ห่มจี จีโลก จีโครธ จีหลงไป ท่านบอกว่าจิรวีวไม่ใช่จิรวีวห่มจี แต่ถ้าเป็นสิ่งที่ดีงาม ถ้ามันเป็นทองคำ นี่สิ่งที่ห่มท่านพูดดีไว้หมดเลย เพราะอะไร? เพราะครูบาอาจารย์ท่านผ่านสังคมมา สังคมเวลาได้สิ่งใด จับต้องสิ่งใดแล้วก็จะเอาไปพูดคิดเออเองๆ ไปหมด

ฉะนั้น เวลาเขาถวายผ้าไหมมาเพื่อเป็นบุญกุศลของเขา หลวงตาท่านก็ให้พระใช้ แต่ท่านไม่ใช่ หลวงตาไม่เคยห่มผ้าไหม หลวงปู่มันก็ไม่เคยห่ม ไม่เคยห่ออก แล้วถ้าใครอยู่กับครูบาอาจารย์นะ ถ้าท่านไม่เคยทำ เราจะไปทำกินหน้ากินตามันทำไมลงหอก คนที่มีความคิดเขาไม่ทำ ทองห่มจี จีห่มทอง เวลาหลวงตาท่านเทศน์ นี่เพราะอะไร? เพราะถ้าไม่พูดไว้นะ ไอ้คนที่ได้นั้นมันก็จะไปพูดตลอดไปว่ามันได้สิทธิพิเศษ ใครไปอยู่กับหลวงปู่มันออกมาก็ว่าหลวงปู่มันให้บุญเราพิเศษ หลวงปู่มันให้เราพิเศษ นี่คิดว่ากันอย่างนั้นหมดแหละ

ฉะนั้น พูดถึงบอกว่าครูบาอาจารย์ที่ท่านมีคุณธรรม ไอ้สิ่งที่ว่าประณีตหรือไม่ประณีตมันไม่ไปสะเทือนท่านหรอก แต่ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นหลักชัยนะท่านจะทำเป็นตัวอย่าง หลวงปู่มันท่านทำเป็นตัวอย่าง หลวงตาท่านพูดว่าตั้งแต่อยู่กับครูบาอาจารย์

มาไม่มีมือก็คิดที่จะทำได้ตลอดชีวิต หลวงปู่มั่นท่านถือธุดงค์ตลอดชีวิตนะ ใช้ผ้าบังสุกุลตลอดชีวิต นั่นมือเดียวตลอดชีวิต ขนาดหลวงตาเวลาเจ็บไข้ได้ป่วย เวลากลางวันท่านฉันอาหารไม่ได้เพราะท่านป่วย

ท่านป่วยอายุ ๘๐ แล้ว หลวงตาท่านไปเอน้ำมะพร้าวอ่อน น้ำมะพร้าวให้ท่านฉัน ท่านบอกฉันไม่ได้หรอก ฉันไม่ได้ ทำไมล่ะ? เพราะฉันแล้วไอ้พวกตาคำๆ มันมองอยู่ คนที่เขาจะเอาเป็นแบบอย่างมันจะถอดใจไง นี่หลวงตาบอกว่าถ้าอย่างนั้นพวกนั้นก็ เป็นเทวทัต เพราะอะไร? เพราะว่าครูบาอาจารย์เวลาทำดี เวลาทำมุนะทำดีมันก็ไม่มอง เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยแก่ฉันน้ำมะพร้าวมันจะมาจับผิดว่าไม่เข้มแข็ง ไอ้พวกนั้นก็ เป็นเทวทัต

จะเป็นเทวทัตหรือไม่เป็นเทวทัตท่านก็ไม่ฉัน ท่านไม่ฉัน ท่านทำตัวเป็นแบบอย่าง ฉะนั้น ไอ้ที่ว่าผ้าประณีต ผ้าต่างๆ ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรมนะ ถ้าท่านรับไว้เขาเรียกว่าสงเคราะห์ รับไว้เพื่อประโยชน์กับคนอื่น รับไว้เพื่อใช้ประโยชน์อย่างอื่น ตัวท่านเองท่านไม่ทำให้หลักการของท่านไขว้เขว ไม่ทำให้หลักการของท่านเสียหาย นี่ครูบาอาจารย์ถ้าท่านเป็นความจริงท่านเป็นอย่างนั้น

นี่พูดถึงว่าถ้าถวายของประณีตนะ เพราะเขาบอกว่าถวายของประณีต แล้วเราจะวางใจได้อย่างไรเพราะเขามาชวนทำบุญ ก็มาชวนทำบุญ ก็จะควักไปกับเขา จิตใจของเราเราจะทำอย่างไรเราก็ทำของเราสิ เขาจะทำประณีตของเขา แล้วมันจะมาชวนกับเราให้เราควักเยอะๆ ไอ้เราก็คิดว่าเราทำไม่ได้ ถ้าเราจะทำ เห็นไหม ผมก็เคยบวชพระมา มันต้องมักน้อย สันโดษ บริหารคนที่รู้สีกอย่าไปเสริมกิเลสพระ อย่าไปเสริมกิเลสพระนะ พระก็มาจากคน เวลาพระนะเห็นบริหารของครูบาอาจารย์ เห็นบริหารครูบาอาจารย์ ดูแล้วมันสวยงามไปหมด

มันไม่ใช่สวยงามที่บริหารหรอก มันสวยงามคนที่รักษา เขาเก็บ เขาพับของเขาเรียบร้อย ไอ้เรานะเคยเก็บ เคยพับไหม? เวลาพระบิณฑบาตกลับมาแล้วเขาต้องผึ่งผ้า ผ้านี้มันจะซับเหงื่อมา ซับเหงื่อมาเขาจะผึ่งเลย ผึ่งผ้าให้ผ้ามันแห้ง ให้แดดมันดับกลิ่น เสร็จแล้วเขาจะพับ เวลาเขาพับผ้า เขาพับของเขาตั้งเป็ยะเลย พับซะเรียบร้อยเลย ยิ่งผ้าของครูบาอาจารย์เราไปมอง โอ้โฮ ผ้านี้สวยงามเลย ความจริงผ้าก็คือผ้าทั่วไปนี่แหละ แต่มันอยู่ที่คนรักษา อยู่ที่คนใช้งาน คนรักษา คนใช้งานเขามีสติ เขามีคุณธรรม ของนั้นก็เลยมี

คุณค่าขึ้นมา แต่ถ้าคนมันขาดสติ คนมันมั่งง่าย คนมันเห็นแก่ได้ ไปเอาผ้าที่ดีขนาดไหน มาให้มันใช้มันก็ไม่เป็นประโยชน์ขึ้นมา เพราะมันไม่รู้จักเก็บ ไม่รู้จักรักษา การเก็บรักษานี้คือข้อวัตร ข้อวัตรนี้ครูบาอาจารย์ท่านฝึกหัดกันมา

ถ้าท่านฝึกหัดกันมานะ ผ้านี้เวลาบิณฑบาตกลับมาต้องผึ่งก่อน เพราะให้ดับกลิ่นของมัน เวลานั้นข้าวเสร็จแล้ว เช็ดบริวาร เช็ดบาตร ต้องผึ่งแดดไว้ให้ดับกลิ่น แล้วผึ่งแดดก็ผึ่งมากไม่ได้ ผึ่งมากเกินไปนะ ผึ่งร้อนเกินไปก็เป็นอาบัติทุกกฏ ไม่ผึ่งเลยก็เป็นทุกกฏ ผ้าก็เหมือนกัน ถ้าไม่ตาก ไม่ผึ่ง พับเลยก็เป็นอาบัติ ถ้าไม่ดูแลรักษาก็เป็น ถ้าไปดูค้าย ตากไว้ ผ้านี้ผึ่งไว้เพื่อดับกลิ่น ตากไว้เช้า เย็นยังไม่เก็บเลย เพราะยังตอนกลางวันแดดมันยิ่งดี นั่นก็เป็นอาบัติ การบำรุงรักษาไป

นี่ที่บอกว่าพระต้องมกน้อย สันโดษ พระเขามีข้อวัตรของเขา ถ้าเขามีคุณธรรมของเขา เขาจะรักษาของเขา ถ้ารักษาของเขา นั้นแสดงว่าเขาได้ผ่านครูบาอาจารย์มา ครูบาอาจารย์ได้สั่งสอนมา เห็นไหม ลูกพ่อแม่สั่งสอนมาดี ลูกก็เป็นคนดี เวลาพระองค์นั้นผู้ที่ปฏิบัตินั้นเขาไปทำตัวเหลวไหล ก็บอกว่าพ่อแม่ไม่สั่งสอน ครูบาอาจารย์ไม่สั่งสอน มาเขาก็ไม่มีข้อวัตรของเขามา เขาก็ทำทั้งๆ ขว้างๆ ไป

นี่มันเป็นได้ ๒ ฝ่าย ถ้าคนมันดีมันก็ดีไปทั้งหมด ถ้าคนมันมีปัญหา มันก็มีปัญหาไปเอง ถ้ามีปัญหาไปเอง นี่ครูบาอาจารย์ของเราถ้าเป็นที่ดีท่านมีหลักการของท่าน ท่านมีหลักการของท่าน เราถวาย คนเขามาถวายมันเป็นที่จิตใจสูงต่ำ ถ้าจิตใจเขาสูง เขาถวายสิ่งที่ประณีต เขาถวายอะไรเขาถวายเพื่อใจของเขา แต่คนของเราจะจิตใจเรายัง หนึ่งจิตใจเราสูงแต่เราไม่มี เราทำไม่ได้ อย่างนั้นเราก็ทำด้วยกำลังของเรา

ทาน สีล ภาวนา เวลาจะเอาจริงๆ ขึ้นมา ทานทำมากขนาดไหนแล้วเราอยากพ้นทุกข์เราก็ต้องภาวนา ถ้าภาวนา เวลามานั่งแล้วมันเสมอภาคกันทั้งนั้นแหละ แล้วเสมอภาคแล้วมันก็อยู่ที่บุญกุศลที่สร้างมานั้นแหละที่ว่าประณีต ไม่ประณีต มันภาวนาง่าย ภาวนายากอยู่นี่ไง ทำไมพระสีวลีเป็นผู้ที่มีลาภมากที่สุด เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน พระอรหันต์บางองค์ ทำไมเป็นพระอรหันต์เหมือนกันไม่เคยกินข้าวอัมมัสกมือหนึ่ง

มันก็อยู่ที่การทำมา อยู่ที่การทำมาๆ ทำมาก็เรื่องระดับของท่าน จริตนิสัยที่ได้สร้างมา ถ้าสร้างมาแล้ว เวลาประพฤติปฏิบัติตรงตามจริตนิสัยมันก็ทำให้เราได้ชำระล้าง

สำหรับกายกิเลสเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป ถ้าชำระล้างกิเลสขึ้นไป คุณิเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งเอาตักกะ ๘๐ องค์ยังไม่เหมือนกันเลย พระอรหันต์ ๘๐ ความถนัดใครมีความถนัด ใครมีวาสนาอย่างไรก็ตั้งแบบนั้น เห็นไหม นี่มันไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกันแต่ความสะอาดบริสุทธิ์มันเหมือนกัน

นี่ก็เหมือนกัน เราทำทานของเรา จะสูง จะต่ำขนาดไหน ถ้าเราทำด้วยกำลังของเรา เรามีความสามารถขนาดนั้น แล้วเราจะมานั่งสมาธิ ภavana ถ้าภavanaขึ้นมา นี่มันจะเป็นสมบัติของเรา ถ้าสมบัติของเรา นี่ของจริงมันอยู่ที่นี้ ฉะนั้น ไอ้เราก็ไปบอกว่าเราไปส่งเสริมกิเลสของพระ หรือเราไปช่วยบั่นทอนกิเลสของพระ แล้วก็เห็นพระดี เห็นพระไปแล้วเราให้น้อยๆ ไว้ พระองค์นี้จะได้ภavanaเก่งๆ มันจะเป็นจริงอย่างนั้นไหม? มันก็อยู่ที่อำนาจวาสนาของพระนั่นด้วย อันนี้ไม่ได้พูดเพื่ออยากได้หรือ ไอ้นี้พูดตามข้อเท็จจริง นี่พูดถึงถวายของนะ

ถาม : ๒. เรื่องประวัติหลวงปู่มั่น เคยได้ยินหลวงพ่อเทศน์บ่อยๆ ว่าหลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตาเป็นพระอุปัฏฐากหลวงปู่มั่น แต่ก็ได้เห็นครูบาอาจารย์อื่นๆ เช่นหลวงพ่อองค์หนึ่งท่านก็เล่าประวัติว่าท่านก็เคยได้อุปัฏฐากหลวงปู่มั่นเหมือนกัน และได้ออกรุคงค์กับหลวงปู่มั่นด้วย

ตอบ : อันนี้มันเป็นที่ว่าคิดไปเอง พูดไปเอง เออไปเองก็ได้ อย่างกรณีนี้ใครอยู่กับหลวงปู่มั่น ทุกคนก็อยู่กับหลวงปู่มั่นมาก พระที่ไปอยู่กับหลวงปู่มั่นมากมายมหาศาล แต่เวลาพระที่ไปอยู่กับหลวงปู่มั่นที่ว่าเป็นเพชรน้ำหนึ่งของหลวงตามันมีก็องค์

นี่ก็เหมือนกัน การที่ว่าหลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตาท่านได้อุปัฏฐากหลวงปู่มั่น สมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ก่อนที่พระอนันท์จะเป็นผู้ที่อุปัฏฐาก มีผู้ที่อุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตลอด สิ่งที่น่าคิดๆ ก็เป็นพระที่อุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นาคิตะ นั้นใครส่งเสียงดังกั้น เป็นสัททวิหาริกของพระสารีบุตร พระสารีบุตรบวชให้ แล้วมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะมากราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาพักก่อนตอนเย็น มาถึงก็เข้ามาพักก็มาจัดที่กัน เสียงมันส่งเสียงดังกั้น พอส่งเสียงดังกั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพักอยู่ ถามพระนาคิตะ เพราะพระนาคิตะเป็นผู้อุปัฏฐาก

"นาคิตะ นั้นใครเขามาส่งเสียงดังกัน เหมือนกับชาวประมงเขามาหาปลากัน นั่นคือใคร?"

พระนาคิตะบอกว่า "เป็นสัททวิหาริกของพระสารีบุตรจะมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า"

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระนาคิตะ "นาคิตะ! ไล่ออกไป นี่มันชาวประมง นี่ไม่ใช่พระ ไล่ออกไป"

พระนาคิตะไล่พระนี่ออกไปหมดเลย ไล่ออกไปเพราะมาส่งเสียงดัง พอส่งเสียงดังเพราะเขาไม่รู้จักข้อวัตรไง เพราะพระบวชใหม่ ก็นั่นพอดกเย็นนั่นเทวดามาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทวดามาเฝ้าเลยนะ อยู่ในพระไตรปิฎกว่า "ตลาคต สิ่งที่ตลาคตทำไปนี่มันเกินกว่าเหตุไปหรือเปล่า เพราะพระที่มาบวชนี่มันพระบวชใหม่ แล้วตลาคตไล่ออกไปมันจะเสียโอกาสนะ"

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้ามาให้พระนาคิตะไปนิมนต์พระพวกนั้นกลับมา แล้วเทศนาว่าการจนพระพวกนั้นเป็นพระอรหันต์ นี่พระนาคิตะ พระนาคิตะ พระองค์อื่นอุปฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ทั้งนั้นแหละ แต่ยังไม่ได้แต่งตั้งให้ใครเป็นผู้อุปฐากถาวร ไม่ได้มีตำแหน่ง เวลาตำแหน่งขึ้นมาก็พระประชุมกันว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา ไม่มีใครเป็นผู้ที่อุปฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นตัวเป็นตนเลย มีใครสมัครใจก็มาทำ พอไม่สมัครใจก็หนีไปทอดทิ้งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วางไว้ไม่มีใครดูแล สงฆ์ประชุมกันก็เลยตั้งพระอานนทขึ้นมาเป็นผู้อุปฐาก

ที่นี้พระอานนทจะไปอุปฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ขอพรไว้เลย อย่างหนึ่ง ไปเทศน์ที่ไหนมาแล้วต้องเทศน์ให้ผมฟังด้วย แล้วถ้าได้ลากสักการะมาห้ามให้ผม พระพุทธเจ้าถามเพราะเหตุใด เวลาที่ขอพรนี้เพราะว่าถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่อนุญาต เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเทศนาว่าเกรงที่ใครที่พระอานนทไม่ได้ไปด้วย แล้วเวลาคนมาถาม ถ้าพระอานนทบอกไม่ได้เขาจะหาว่าพระอานนทนี่ปฏิบัติโดยที่ไม่สนใจ ขนาดพระพุทธเจ้าพูดอะไรยังไม่รู้เรื่อง แล้วถ้าใครมาถวายของพระพุทธเจ้าแล้วให้พระอานนทไม่รับเพราะเหตุใด ถ้าให้รับเดี๋ยวก็หาว่าที่

อุปัฏฐากนี่ก็อุปัฏฐากเพื่อลาภสักการะ พระอานนที่ป้องกันไว้เลย นี่นักปราชญ์กับนักปราชญ์ ก็เลยตั้งพระอานนที่เป็นผู้อุปัฏฐากถาวร ถาวรมาตลอดเลย

นี่ก็เหมือนกัน หลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตาท่านอุปัฏฐากส่งต่อเนื่องกันมา หลวงปู่เจี๊ยะอุปัฏฐากหลวงปู่มั่นมาตั้งแต่เจียงใหม่ ตั้งแต่ป่วย ตั้งแต่เข้าโรงพยาบาล แล้วหลวงปู่เจี๊ยะเป็นผู้อุปัฏฐากมา แล้วก็มาที่วัดป่าโนนวิเวกมา ๒ ปี ๓ ปี สุดท้ายแล้วเวลาหลวงตาท่านเข้าไปหาหลวงปู่มั่นแล้วท่านไปฝึกกับหลวงปู่เจี๊ยะ เพราะหลวงตาท่านเล่าเอง เจี๊ยะสอนเรา เจี๊ยะสอนเรา สุดท้ายแล้วหลวงตาท่านก็เข้าไปรับอุปัฏฐากเป็นตัวเป็นตน ทีนี้องค์อื่นที่ว่าอุปัฏฐากหลวงปู่มั่น ใครก็อุปัฏฐากหลวงปู่มั่นได้ เพราะอะไร? เพราะว่าคนที่เป็นตัวเป็นตนคือหลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตาท่านเป็นผู้อุปัฏฐาก ท่านเป็นผู้ควบคุม ท่านเป็นหัวหน้า

หลวงตาท่านมาบอกว่าท่านจะมาขึ้นดูเลยว่าใครเป็นคนขึ้นไปเอาบาตรลงมา ใครเป็นคนเอาจีวรลงมา ท่านมาคุม ก็เป็นทีมงาน ทีมงานที่อุปัฏฐาก ทีมงานพระเล็กๆ พระน้อยๆ ก็เข้าไปฝึกหัดๆ แต่มั่นไปฝึกหัดๆ โดยการควบคุมของหลวงปู่เจี๊ยะ ควบคุมโดยหลวงตา ที่ว่าพูดเรื่องผ้าๆ หลวงตาท่านพูดเอง นี่เราดูนิสัยหลวงปู่เจี๊ยะเป็นแบบนี้ แต่เวลาอยู่กับหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านละเอียดขนาดไหน แล้วหลวงปู่เจี๊ยะเป็นคนพับผ้าเป็นคนอุปัฏฐากบริหาร บริหารเป็นที่คนดูแล หลวงปู่เจี๊ยะพับผ้านี้เป็ยะๆ เลยละ ถ้าไม่อย่างนั้นอยู่ไม่ได้ แต่เวลาท่านพับให้หลวงปู่มั่น แต่เวลานิสัยของท่านเป็นอย่างนั้น เวลาท่านอยู่ของท่านเองเป็นอีกอย่างหนึ่ง

ฉะนั้น หลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตาท่านได้อุปัฏฐากเป็นตัวเป็นตน แล้วหลวงปู่มั่นท่านพูด หลวงปู่เจี๊ยะท่านมารู้ที่หลังใจ เวลาหลวงปู่เจี๊ยะท่านออกมา แล้วหลวงปู่มั่นพูดกับโยมที่หนองผือ แล้วโยมที่หนองผือมาที่วัดป่าภูริทัตต มาบอกหลวงปู่เจี๊ยะ เราอยู่ที่นั่นด้วย บอกว่าเวลาหลวงปู่เจี๊ยะออกจากหลวงปู่มั่นไป หลวงปู่มั่นท่านบอกว่าเจี๊ยะทิ้งเราไป เจี๊ยะทิ้งเราไปนะ เวลาท่านพูดอะไรท่านจะถามหาเลยว่าหลวงปู่เจี๊ยะอยู่ไหน ท่านระลึกถึง

นี่เวลาครูบาอาจารย์ท่านระลึกของท่านถึง ท่านเห็นบุญเห็นคุณไง สัททวิหาริกที่อุปัฏฐากดูแลเรา เจ็บไข้ได้ป่วยก็คอยดูแลนะ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยนะไปกำไว้ เอาธาตุไฟจากพระหนุ่มๆ ไปสู่พระแก่ เพื่อจะให้ร่างกายมันอบอุ่น นี่ท่านมีน้ำใจ ท่านรัก ท่าน

เคารพกันด้วยหัวใจ เจียะทิ้งเราไป เจียะทิ้งเราไป นี่ยิ่งเวลาพอจากหลวงปู่เจียะท่านก็ถ่ายทอดมาถึงหลวงตา หลวงตาท่านอุปฐากต่อจากหลวงปู่เจียะ ท่านก็ดูแลไปหมดแหละ

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าเขาว่าพระองค์นั้นอุปฐากหลวงปู่มั่น ได้ยินคนอื่นเขาพูดกันบ้าง หรือเปล่า มีใครพูดว่าได้อุปฐากบ้างไหม ก็เขาพูดเอง แต่หลวงปู่เจียะนี่หลวงปู่มั่นท่านเป็นคนพูด หลวงปู่เจียะ หลวงตา หลวงปู่มั่นท่านเป็นคนพูดเองว่าเป็นผู้อุปฐากดูแลเรา แต่องค์อื่นมีไหม?

ถ้าพูดอย่างนี้บั้นมะนั้นก็เข้าถึงสมัยพุทธกาล สมัยพุทธกาลพระอานนท์เป็นผู้อุปฐากพระพุทธเจ้า เทวทัตก็อยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนกัน เทวทัตไปขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเราจะปกครองสงฆ์ จะปกครองสงฆ์ พระสงฆ์ต้องเคร่งครัดอย่างนั้น เกร่งครัดอย่างนั้น พระพุทธเจ้าไม่อนุญาตสักอย่างหนึ่ง เพราะเพราะความรู้เขาไม่รอบคอบ เขาไปพูดอย่างนั้นมันเป็นปิดโอกาสของคนอื่นเขา คุณบอกที่ต้องห้ามรับภิกษุมนต์ ต้องบิณฑบาตตลอดชีวิต ต้องอยู่โคนไม้ตลอดชีวิต ห้ามอยู่ในที่มุงที่บัง ห้ามฉันเนื้อสัตว์ตลอดชีวิต คือขอจะให้โลกเขาเห็นว่าฉันนี้เคร่งกว่าพระพุทธเจ้า ฉันนี้ทำตัวดีกว่าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไม่อนุญาตเลยเทวทัต

นี่ก็เหมือนกัน เขาว่าอุปฐากหลวงปู่มั่น แล้วมีใครพูดว่าอุปฐากบ้าง มีใครเป็นคนรับรองว่ามีการอุปฐากบ้าง มีใครเขาพูดกัน มีใครเขายอมรับ มันไม่มี ไม่ใช่ไม่มีธรรมดาณะ หลวงปู่มั่นท่านก็ไม่ยอมรับ แต่เคยไปอยู่กับหลวงปู่มั่นไหม? เคย ทุกคนไปอยู่กับหลวงปู่มั่นทั้งนั้นแหละ แต่หลวงปู่มั่นยอมรับหรือเปล่า ถ้าหลวงปู่มั่นยอมรับ คุณสิหลวงปู่ลีวัดอโศการาม เวลาไปคารวะหลวงปู่มั่น หลวงตาท่านพูดเอง หลวงปู่มั่นสั่งให้ไปสร้างกระต๊อบในป่า บอกว่าไปอยู่เมืองมา เวลามาคารวะให้อยู่ในป่า แล้วเวลาไปสร้างกระต๊อบ หลวงปู่มั่นท่านไปดูแลเลย แล้วเวลาศัภษาของเขา ศัภษาของหลวงปู่ลีมาสร้างวัดอโศก เป็นที่พักของกรรมฐาน

นี่เวลาถ้ามันมีความผูกพันกันจริง แบบว่าสังคมเขายอมรับ ถ้ามันไม่มีความผูกพันกันจริง สังคมเขาไม่ยอมรับ สังคมเขาไม่ยอมรับ ถ้าสังคมไม่ยอมรับมันเป็นการว่าคิดไปเอง เออไปเอง คิดไปเอง เออไปเองก็พูดคนเดียว พูดคนเดียว ถ้าพูดข้างเดียวมันไม่มีใครจับผิดนะ ฉะนั้น เราจะบอกว่าสังคมพระ พระที่เขามีคุณธรรม เขาจะพูดแต่เรื่องที่

เป็นมงคล เรื่องที่ไม่เป็นมงคลเขาไม่พูดถึง ฉะนั้น คนที่เขาไม่พูดถึงก็ถือว่าตัวเองพูดเอง เออเองอยู่คนเดียว ก็คิดว่าถูกต้องดีงามไป คิดอยู่คนเดียว พูดอยู่คนเดียว แต่ผู้ที่เขาเป็นบัณฑิตเขาไม่ต่อล้อต่อเถียง เขาไม่มาช้องแฉวแฉว เขาเป็นคนมีคุณธรรมไป

นี่ก็เหมือนกัน หลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตาท่านมีคุณธรรมของท่าน อะไรผิด อะไรถูก ท่านเก็บไว้ในใจ เขาไม่พูดออกมา ถ้าไม่พูดออกมา ที่นี้เขาก็ถาม

ถาม : ๒. เรื่องประวัติหลวงปู่มั่น เคยได้ยินหลวงพ่อบอกบ่่อยๆ ว่าหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตาเป็นผู้อุปัชฌาย์หลวงปู่มั่น

ตอบ : อ้าว ก็เรายู่กับหลวงตา อยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะมา ท่านเล่าให้เราฟังอย่างนี้ ท่านเล่าให้ฟังอย่างนี้ ถ้าพูดอย่างนี้ว่าหลวงพ่อบอกบ่่อยๆ กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตา แล้วองค์อื่นหลวงพ่อกันท่า คิดว่าหลวงพ่อกันท่าทำไม ผู้ที่มีคุณธรรมเขาไม่พูดออกมา นะ ไม่ใช่กันท่านะ หลวงปู่มั่นท่านสร้างศาสนทายาท ท่านต้องการให้เกิดศาสนทายาท ท่านต้องการคนที่สืบต่อไป ไม่ใช่อย่างที่เขาทำกันอย่างนั้นหรอก เพราะเวลาเขาทำกัน เวลาหลวงตากับหลวงปู่เจี๊ยะ เวลาหลวงตาท่านพูดเลย หลวงปู่มั่นท่านสั่งสอนว่าไม่ให้ทิ้งผู้รู้ ไม่ให้ทิ้งพุทธโศจะไม่เสีย

นี่ไม่ให้ทิ้งผู้รู้ ไม่ให้ทิ้งพุทธโศ แล้วเวลาท่านภาวนาท่านภาวนาเป็นตัวอย่าง ท่านทำให้เป็นตัวอย่าง เวลาประพฤติปฏิบัติเป็นตัวอย่าง แล้วเวลามีปัญหาท่านแก้ให้ได้ แต่ไอนี้เวลาคนที่เขาบอกเขาเคยอยู่กับหลวงปู่มั่น แล้วเขาสอนอะไรล่ะ? เขาสอนอะไร? เขาทำอะไร? มันเป็นมรรคหรือเปล่า มันเป็นมรรค เป็นผลไหม? มันไม่มีเลย มันไม่มีมรรค ไม่มีผล มันไม่มีเหตุมีผล แต่หลวงตาเวลาท่านสอนนะ ท่านสอนมีมรรค มีผลของท่าน แล้วทำจริงได้จริง แล้วทำเหมือนกัน ไอนี้พูดถึงความจริงใจ

ฉะนั้น บอกว่าหลวงพ่อบอกบ่่อยๆ ว่าหลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตาเท่านั้น แล้วเวลาพระองค์นั้นก็เป็นอย่างนั้นทำไมหลวงพ่อบอกบ่่อยๆ ไม่พูดถึง อยากให้พูดไหมล่ะ? อยากให้พูดหรือเปล่า? โอ้โฮ ถ้าพูดออกมาสงครามจะเกิดนะสิ อยากให้พูดหรือ? ไม่พูดมันดีแล้ว ไม่พูดนั้นแหละขอให้มีความสุขๆ เกิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย ขอให้มีความสุขๆ เกิด ฉะนั้น สิ่งที่ว่านะ

ถาม : จึงอยากทราบว่าช่วงเวลาครุบาอาจารย์ที่อุปัฏฐากหลวงปู่มั่นนอกจากหลวงปู่เจี๊ยะและหลวงตา

ตอบ : เกือบทั้งหมดนะ นี่เราได้ยินมาเกือบทั้งหมด เช่นหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ฝั้น แต่เข้าขึ้นมาท่านก็จะไป ไปเพื่อจะเอาน้ำอุ่นเพื่อให้หลวงปู่มั่นได้ล้างหน้า ท่านบอกว่าท่านไป ไปตี ๔ ไปถึงมีคนมานั่งรอกอยู่แล้ว มีพระอื่นมานั่งรอกอยู่แล้ว พรุ่งนี้ไปตี ๓ ไปตี ๓ ก็ยังมีคนนั่งรอกอยู่อีก นี่คนที่มีความศรัทธา หลวงปู่ฝั้น นี่เป็นคำหลวงปู่ฝั้นท่านเล่ากันมา ท่านน้อยใจ ท่านน้อยใจเพราะท่านมีโรคประจำตัว ท่านเป็นโรคกระเพราะ โรคประจำตัว ฉะนั้น ท่านจะชวนขวายให้เท่าทันคนอื่น ท่านทำไม่ทันคนอื่น แต่ท่านก็อยากได้บุญกับหลวงปู่มั่น ท่านอยากได้บุญกับหลวงปู่มั่นนะท่านก็อยากจะไปถวายน้ำไปอยากจะทำบาตร อยากจะทำบาตรของครุบาอาจารย์มาเช็ดอย่างดีเลย

ที่น้ำมันก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง คนที่ทำไม่เป็น เวลาไปเอาบาตรของท่านมา เอามาเช็ดคิดว่าเอามาเช็ดมันเลยกลายเป็นเอามาทำให้สกปรกไป การเช็ดน้ำมันต้องล้าง ล้างเสร็จแล้วนะ สมัยก่อนเขาล้างด้วยใบตะไคร้ เพราะมันจะดับกลิ่น แล้วไอ้พวกผงซึกฟอก พวกเครื่องใช้ยังไม่ มี เขาจะล้างด้วยใบตะไคร้ พอมันดับกลิ่นเสร็จแล้วเราจะเช็ด เช็ดอย่างดีเลย เช็ดเสร็จแล้วเราจะผึ่งแดดให้มันดับกลิ่นด้วย แล้วถ้าคนมันไม่เป็น เวลาทำ มือมันไปจับไปต้องมันจะมีรอยนิ้วมือ เขาจะจับบาตรพระนี่เขาจะใช้ผ้า ใช้ผ้าเช็ดจับ เขาไม่จับโดยมือของเราเอง จะมีผ้ารอง แล้วมาเช็ดจะไม่ให้มีพวกเหงื่อ พวกสิ่งๆที่จากร่างกายไปแตะต้อง จะเช็ดให้ดีเลยแล้วผึ่งไว้

นี่คนทำไม่เป็น คนจะเช็ด คนจะอุปัฏฐากบริการครุบาอาจารย์มันต้องฝึก แล้วพอฝึกแล้วมันต้องมีวิฤทธิภาวะ หมายถึงว่าต้องมีคุณธรรม พอมีคุณธรรมมันยอมรับไปยอมรับธรรมและวินัยอะไรผิด อะไรถูกใจ แต่ถ้าคนมีทิฐินะ เสีย ทำไม่ทำอะไรไม่ได้ บาตรนี่เอามาก่อนทุบยังได้เลย บาตรนี่เดี๋ยวจะทุบให้มันยุบยุบไปเลย เดี่ยวจะซื้อให้อีก ๕ ใบ ฮู้ บาตรในตลาดเขอะเยอะ ใบก็สตาจั่ว

นี่ถ้าคนจิตใจมันหยาบมันไม่เป็นประโยชน์อะไรหรอก บาตรมันก็คือบาตรเขาเอาไว้ฝึกหัวใจคน บริการของครุบาอาจารย์เขาเอาไว้ฝึกพระ ฝึกสติ เขาเรียกว่าฝึกการอ่อนน้อมถ่อมตน การอ่อนน้อมถ่อมตนมันเท่ากับกตกิเลสของตัวเองไว้ กิเลสของเรามันอหังการ มันจะแสดงออก แต่ถ้าเราเคารพครุบาอาจารย์ เราเคารพ เราอ่อนน้อมถ่อมตน

เราขอม พอยอมขึ้นไปแล้วมันยอมรับ นี่เรื่องบริวารเขาเอาไว้ฝึก เอาไว้ข่มขู่กิเลสของคุณศิษย์ แต่ไอ้ลูกศิษย์ที่มันมาอุปฐากมันเศรษฐีใจ บาทนี้นะมันจะซื้อที่ดินหนึ่ง ๑,๐๐๐ ไร่ก็ได้ถวายอาจารย์ เพราะเงินฉันมี มันไปก็สตางค์ เดี่ยวจะส่งโรงงานทูป ส่งโรงงานตีมาเลยเอาบาทก็ไป

เวลามันคิดมันคิดอย่างนั้น เพราะมันมองว่าของเล็กน้อย แสดงว่าจิตใจของเขาไม่ยอมรับ พอจิตใจเขาไม่ยอมรับปั๊บ เขาอุปฐากทำสิ่งใดไปมันจะมีความเสียหายทั้งนั้น ฉะนั้น สิ่งที่ว่าหลวงปู่ฝันท่านจะไป ท่านน้อยใจของท่าน บอกว่ามีใครบ้างที่ได้อุปฐากทุกองค์ องค์ที่ไปอยู่กับหลวงปู่มันทุกองค์ที่ได้เข้าไปนวดเส้นท่าน ได้เข้าไปอุปฐากท่าน แต่ แต่การยอมรับของหัวใจ อย่างเช่นหลวงปู่ชา หลวงปู่ชาท่านก็เข้าไปหาหลวงปู่มัน แล้วท่านเข้าไปหาหลวงปู่มันเพียงประมาณ ๑ อาทิตย์ท่านก็ออก

พอท่านออกจากหลวงปู่มันไป พอสุดท้ายแล้วเขาไปถามหลวงปู่ชาว่าใครๆ เขาก็บอกเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มัน แล้วเขาบอกว่าหลวงปู่ชาเข้าไปแค่ ๑-๒ วัน ทำไมอ้างตัวว่าเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มัน หลวงปู่ชาท่านบอกว่า อ้าว เราเป็นคนตาดี คนตาดี ๓ วันมันเข้าไปมันก็ชวนขวยเอาแต่สิ่งที่ดีๆ มา ไอ้คนตาบอดมันอยู่ ๓ ปีมันยังไม่รู้เลยอะไรถูกอะไรผิด เออ หลวงปู่ชาท่านตอบอย่างนี้ ท่านไปอยู่ ๓ วัน ๔ วันแต่ท่านมีหู มีตา ท่านไปเอาแต่สิ่งที่ดีๆ มาเพื่อประโยชน์กับตัวท่าน แล้วท่านก็ถือหลวงปู่มันเป็นอาจารย์ของท่าน แล้วท่านก็ทำตามหลวงปู่มัน ท่านบอกวาก็เราคนตาดี ถ้าคนมีปัญญา ฉะนั้นคนมีปัญญา คนที่จะเอาประโยชน์มันได้ประโยชน์ทั้งนั้นแหละ

ฉะนั้น เวลาหลวงปู่ฝันต่างๆ ท่านไปอยู่กับหลวงปู่มัน ท่านก็ทำคุณงามความดีของท่าน แล้วเวลามาปฏิบัติของท่าน เห็นไหม ธรรมโอสธว่าท่านเจ็บไข้ได้ป่วยท่านนั่งจนหาย เวลาไปอุปฐากครูบาอาจารย์มันมีบุญมีกุศลนะ แต่เวลาคนที่ไปอุปฐาก ไปอุปฐากแต่ชื่อเสียง จะไปเอาชื่อ เอาเสียง เอาว่าเคยอยู่กับหลวงปู่มัน คืออย่างหนึ่งพระสงฆ์เกิดไม่ทัน เพราะพระสงฆ์เกิด ๕๔ หลวงปู่มันท่านเสีย ๕๒ ใดๆ เราก็ไม่ทัน หลวงปู่มันอยู่แล้ว เราอ้างหลวงปู่มันไม่ได้ พระสงฆ์อ้างหลวงปู่มันไม่ได้ เพราะเกิดไม่ทัน ท่านนิพพานไปก่อนเรา ๒ ปี ท่านนิพพานตั้งแต่เรายังไม่เกิดเนาะ

เราเกิดไม่ทันหลวงปู่มัน ไม่เคยเห็นหลวงปู่มัน แต่เราเคารพท่าน เราเคารพท่าน เพราะเราได้ฟังมาจากหลวงปู่เจี๊ยะ ได้ฟังมาจากหลวงตา ได้ฟังแล้วหลวงตาท่านบอก

ท่านฟังประวัติหลวงปู่มั่นแล้วท่านต้องหันหน้าเข้าข้างฝาแล้วร้องไห้ว่าหลวงปู่มั่นท่าน
บุกเบิกมาทุกซอกขนาดไหน ขนาดหลวงตาท่านน้ำตาไหล แต่หลวงปู่มั่นท่านรักษาของ
ท่าน ท่านเล่าของท่านเป็นธรรมดา แล้วท่านปั้นหลวงตามา ปั้นหลวงปู่เจี๊ยะมา ปั้นครูบา
อาจารย์มา แล้วเราได้เข้าไปฝึกฝน ถ้าเราไม่มีครูบาอาจารย์เราก็จะไม่มีใครตรวจสอบเรา
เหมือนกัน ถ้าเราไม่มีใครตรวจสอบเรา เราก็อำนาจเอง เออ เราก็อำนาจเองเหมือนกัน แต่
เราเก่งขนาดไหน ไปเจอไม้หน้าสามทีเดียวหัวแบะทุกทีเลยเก่งขนาดไหนก็หัวแบะลงมา
ทุกที

เราชาวซึ่งตรงนี้ เราได้ประโยชน์จากตรงนี้ ถ้าได้ประโยชน์ตรงนี้เราถึงเคารพไป
นี้พูดถึงว่าใครได้อุปฐากหลวงปู่มั่นบ้าง ได้ทุกองค์แหละ แต่อุปฐากแล้วเอามาเป็น
ประโยชน์กับเรา เอามาเป็นประโยชน์หมายถึงว่าเอามาเป็นหลักในการประพฤติปฏิบัติ
เอามาเป็นหลักแล้วเราพยายามปฏิบัติตัวเราให้ดีขึ้น ไม่ใช่ไปอยู่กับหลวงปู่มั่นแล้ว หลวง
ปู่มั่นชมเราเก่งอย่างนั้น หลวงปู่มั่นชมเราเก่งอย่างนี้ หลวงปู่มั่นยกย่องเราอย่างนั้น เฮ้ย
จริงหรือวะ? ใครมันจะเก่งขนาดนั้น ฉะนั้น ยกไว้เนาะ นี่ว่าหลวงพ่อชมแต่หลวงปู่เจี๊ยะ
ชมแต่หลวงตา แล้วองค์อื่นล่ะ? องค์อื่นนะขอไว้ ขอไว้พูดหลังไมค์ หลังไมค์ค่อยคุยกัน
นะ อันนี้ปัญหาหนึ่ง

ฉะนั้น จะตอบปัญหาอันนี้ด้วย

ถาม : กราบเรียนหลวงพ่อดด้วยความเคารพ หนูเป็นคนหนึ่งที่ได้ปฏิบัติธรรม
ไปจนเห็นความเกิดดับ สิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายต้องดับเป็นธรรมดา
เห็นความไม่เที่ยงของสังขารว่าเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา และจะได้ธรรมะเป็นขั้นๆ
จนถึงรูปเห็นอนัตตา เวทนาก็เป็นอนัตตา สัญญาก็เป็นอนัตตา สังขารก็เป็นอนัตตา จะ
เห็นอะไรมากมายในสมาธิในร่างอสุภะของเราพิจารณา อยากกราบเรียนหลวงพ่อ ใน
การปฏิบัติขั้นสูงขึ้นไปกว่านี้ ขอความกรุณาหลวงพ่อโปรดเมตตาแนะนำในการปฏิบัติ
ขอบพระคุณอย่างสูงยิ่งค่ะ

ตอบ : นี่ถ้าอย่างนี้แล้ว คำว่าเห็นเป็นอนัตตา เห็นเป็นอนัตตามันเป็นสามัญ
สำนึก มันเป็นเรื่องสัญญา มันยังไม่เป็นความจริง ถ้ามันไม่เป็นความจริงเราเข้าใจ
หมดแล้ว ถ้าเราปฏิบัติแล้วนะเราเห็นว่ารูปก็เป็นอนิจจัง ทุกอย่างเป็นอนัตตา ถ้าเราเห็น
ตามความเป็นจริงนะ มันไม่เห็นตามความเป็นจริง มันเห็นโดยตัวตนของเรา มันเห็นโดย

ตัวคนของเรา เห็นใหม่ นี่ที่ว่าโลกียปัญญา กับ โลกุตตรปัญญา โลกียปัญญามันเป็นปัญญา
สามัญสำนึก แต่สามัญสำนึกมันก็มีห้จรรยอยู่แล้วนะ

คำว่ามห้จรรย คนทุกข์ คนยากมหาศาลเลย พอศึกษาธรรมะ พอเข้าใจธรรมะ
แล้วมันปล่อยวางทุกข์ได้นั้นก็มีห้จรรยแล้ว คนนี้เวลาทุกข์ทุกข์มาก มาศึกษาธรรมะ
แล้วเห็นว่ามันเป็นสัจจะ มันเป็นความจริง เราโง่เองไปแบกมัน วางนี่มันก็เป็นความดี
แล้ว แล้วพอมานับถือปฏิบัติกิเลสมันหลอก ก็เห็นเกิด เห็นดับ เห็นทุกอย่างดับ เห็น ถ้าเห็นนี้
สู้เราไม่ได้ เราเปิดไฟ ปิดไฟเปิดทุกวัน เปิดก็คิด ปิดก็ดับ สวิตช์มันยังดีกว่าเราเลย สวิตช์
ไฟเปิดดับๆ ใ้มันเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเรื่องธรรมดาเพราะอะไร? เพราะเราไปเห็น
การเกิดดับ เปิดไฟสิ รีโมทกดมันก็คิด ปิดมันก็ดับ พอดับแล้วก็เกิดดับ ถ้าเกิดดับอย่างนี้
มันก็เหมือนกัน นี่ก็เหมือนกัน จิตใจก็เหมือนกัน

ฉะนั้น เขาว่า

ถาม : ๑. การปฏิบัติย่อมจะต้องเพียรให้มากขึ้น ไปเรื่อยๆ อยากถามว่าเราต้อง
อดอาหารใช้ไหมคะ ถ้าเรากินแต่น้อยจะได้ไหม? แล้วจะอดได้นานไหมคะ? เราจะกินแต่น้อย
จะบรรลุธรรมขั้นต่อไปได้ไหมคะ

ตอบ : บรรลุธรรมอะไร ยังไม่ได้บรรลุอะไรเลย

ถาม : ถ้าเดินสายกลางไม่ถึง ไม่หย่อนจนเกินไป มัชฌิมาปฏิปทาสำหรับการ
กินและการเพียร นิพพานจะให้แจ้งได้ไหมคะ จะถึงนิพพานไหมคะ ในขณะที่นั่งบางที
อาการกายสั่น ตัวสั่นก็พยายามมีสติรู้อยู่ อาการอย่างนี้จะหายไหมคะ ถ้าจิตเราฟุ้งมากเรา
จะแก้ไขอย่างไร? แต่หนูฟังหลวงตาท่านบอกให้เอาสติแนบกับพุทโธอย่าให้ผลอ แต่
อยากขอคำแนะนำจากหลวงพ่อก่อน ถ้าเราปฏิบัติไปเอง อยู่วัดที่ไม่มีครูบาอาจารย์จะปฏิบัติ
ต่อไปได้ไหมคะ ชาตินี้จะพ้นทุกข์ไหม? แต่ก็พยายามฟังเทศน์หลวงตาเป็นประจำ

ตอบ : ได้ ฟังเทศน์หลวงตาประจำ การปฏิบัตินี้สิ่งที่พูดๆ มามันขาดสมาธิ ถ้า
เราพุทโธ พุทโธถ้าจิตสงบแล้วนะ อย่างที่ว่ามันเห็นอสุภะ เห็นต่างๆ เห็นแล้วมันจะ
สะเทือนหัวใจมาก ถ้าสะเทือนหัวใจมันขาดที่จิตของเรา มันไม่มั่นคง เอกัคคตารมณ์
จิตตั้งมั่น มันไม่มั่นคง ถ้าจิตมันตั้งมั่น เวลามันนุ่มไปพิจารณาธาตุมันแตกต่างกัน ถ้า
ธาตุแตกต่างกันมันรู้จริงเห็นจริง รู้จริงเห็นจริงมันจะมากอดถอนเลย แต่ถ้าเรา

เหมือนกัน เราอยากว่าต้องรู้ต้องเข้าใจปัญหาๆ ปัญหานี้มันมีสุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา ปัญญามันเป็นปัญญาอยู่แล้ว แล้วปัญญานี้เป็นสัญญา มันเป็นความจำ เห็นไหม หลวงตาท่านบอกว่าเวลาปฏิบัติไปแล้วมันเป็นความจริง เวลาปฏิบัติต้องเป็น ปัจจุบัน ถ้าเอาสิ่งที่เคยเป็นมาใช้ไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน พอไปเห็นมันเกิดดับที่เดี๋ยวกี่ว่าเป็นของเรา มันเป็นวิทยาศาสตร์ไป เรียนจบแล้วก็คือมีความรู้ของเราไป ความรู้ที่มันทบทวน ความรู้มันเป็นความจำ แต่ถ้าเป็นความจริง ความจริงมันเป็นปัจจุบัน ปัจจุบันถ้าทำอะไรต้องกลับมาที่ความสงบ กลับมาที่ความสงบแล้วน้อมมันไป ถ้ามันไม่ใช่ดึงกลับมาที่ความสงบ ถ้ามีความสงบ พิจารณาแล้วมันจะเป็นจริง ถ้าไม่มีความสงบ พิจารณามันจะเป็นไปไม่ได้

ฉะนั้น ข้อที่ ๑ ที่ว่าเราจะเร่งความเพียรได้ไหมคะ ความเพียรเราทำของเราไป นี่เรื่องของความเพียรนะ จะบรรลุธรรม ทำอะไรไม่ได้เรากลับมาที่สมาธิ กลับมาที่ความสงบ ถ้าสงบแล้วพิจารณาแล้วมันเป็นไปได้ก็เป็น ถ้าเป็นไปไม่ได้กลับมาที่สงบอย่างเดียว ถ้าไม่กลับมาที่สงบเวลาไปมันเป็นสัญญา สัญญามันไปหมดเลย นี่แล้วว่าทางสายกลางต้องอดอาหารใหม่ ต้องอะไรใหม่ ใหม่นี้มันอยู่ที่เราไง อดอาหารนี้ถ้ามันภาวนาแล้ว มันภาวนาไม่ได้ ภาวนาไม่ลงมันเสียเวลา ถ้าเราคนนอนผ่อนอาหารมันเบาลง โอกาสภาวนามันจะได้ดีขึ้น ถ้าได้ดีขึ้นมันเป็นโอกาส นี่การอดนอนผ่อนอาหารคือเปิดโอกาสให้จิตมันไปได้ ถ้าไม่อดนอนผ่อนอาหารมันทับชั้นๆ คือว่ามันหนักหน่วง มันอึดอัด การอดอาหารมันเป็นอุบายอันหนึ่ง

ฉะนั้น เวลานั่งแล้วตัวสั้น นั่งแล้วตัวสั้น ตัวสั้น สั้นปล่อยให้มันสั้นไป เวลานั่งแล้วตัวสั้น เห็นไหม เราพุทโธ ถ้ามันสั้นลุกขึ้นเดิน เอาจิตไว้กับความรูสึก สถิตีอยู่กับผู้รู้ อยู่กับพุทโธ มันสั้นให้มันสั้นไป ถ้ามันมีเวรมีกรรมนะสั้นเป็นโรครกรรม ถ้าเราใช้ธรรมโอสธ ถ้ามันหายมันก็หยุดสั้น แล้วถ้าเป็นโรครกรรมนะ ถ้ามันเป็นเรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยเราก็ไปให้หมอรักษาให้มันเป็นปกติ แล้วเราภาวนาของเราไป ตัวสั้นต่างๆ มันหายได้หมดแหละ มันหายมันถึงภาวนาไปได้ไง แล้วถ้าจิตมันฟุ้งมาก อะไรนี่เอาไว้กับพุทโธมันก็ถูกต้อง

กรณีนี้ ถ้าปฏิบัติที่วัดไม่มีครูบาอาจารย์ฟังเทศน์หลวงตากี้ถูก เราทำของเราไป เราทำของเราไป อย่าทิ้งผู้รู้ อย่าทิ้งพุทโธ ถ้ามันใช้ปัญญาวาเห็นเกิด เห็นดับอะไรนี่ อัน

นั่นมันเป็นปัญญาโลกียปัญญา ศีลยธรรมะ คูณเวลาเขาจบการศึกษาในทางพุทธศาสนา ๕ ประโยค เขาวิเคราะห์ วิจัยได้หมดเลย แต่เขายังมาถามหลวงปู่สั้น แล้วผมจะปฏิบัติอย่างไรล่ะ? ฐึไปหมด แต่ปฏิบัติอย่างไรล่ะ? เพราะฐึไปหมด ความรู้มันมีอยู่แล้ว ความรู้ที่มันเป็นความรู้ของพระพุทธเจ้า มันไม่ใช่ความรู้ของเรา ถ้าความรู้ของเรา จิตสงบแล้ว เวลามันใช้ภาวนามยปัญญา ความรู้เกิดจากจิตมันถอดคมันถอน อันนั้นต่างหากภาวนามยปัญญา

นี่มรรค ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล มรรคมันคืออะไรล่ะ? งานชอบ เพียรชอบ นี่มันชอบ ไม่ชอบล่ะ? มันงานของโลก งานของโลกคือเกิดจากผู้รู้ ถ้างานของธรรมล่ะ? เกิดจากจิตที่สงบ นี่จิตที่สงบมันเข้าไปถอดถอนมันเกิดจากอะไรล่ะ? นี่ถ้ามันเป็นงานชอบ งานชอบ สติชอบ ความชอบ เพียรชอบ ปัญญาชอบ นี่มันก็จะเป็นมรรค ถ้าเป็นมรรคมันก็เป็นการแก้กิเลส ถ้าแก้กิเลสมันจะกลับมาที่เรา กลับมาทำความสงบของใจให้มากขึ้น แล้วมันจะมีอะไรเป็นอุปสรรคค่อยๆ แก้ใจไป แก้ใจไป แล้วทำแล้วมันจะเป็นประโยชน์กับเราเอง

มันเป็นเวรเป็นกรรมที่เราทำมา เห็นไหม บัว ๔ เหล่า ใครทำเวรทำกรรมมา มากน้อยขนาดไหน แล้วปฏิบัติไปเวรกรรมมันจะให้ผล ของใครของมัน มันจะออกมาทั้งนั้นแหละ แล้วผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ปฏิบัติง่ายรู้ยาก ผู้ที่ปฏิบัติยากรู้ยาก ผู้ที่ปฏิบัติยากรู้ง่าย การปฏิบัติมันมีเวรมีกรรมของแต่ละบุคคล แต่ แต่มันก็เป็นที่เราทำมา เราทำมาแล้วเราก็แก้ไขของเรา เราแก้ไขของเรา เราทำของเราให้เป็นจริง อย่างที่เขาถามเมื่อกี้ ใครๆ ก็อุปฐากหลวงปู่สั้น แล้วอุปฐากใครได้ประโยชน์ล่ะ? อุปฐากมาเพื่อเป็นคติ เป็นแบบอย่าง ไม่ใช่อุปฐากมาเอาไว้การันตีตัวเอง อุปฐากเพื่ออะไร?

นี่ก็เหมือนกัน เราปฏิบัติเพื่ออะไร? เราปฏิบัติเพื่อตัวตนของเรา เราปฏิบัติเพื่อมรรค เพื่อผล เราไม่ได้ปฏิบัติเพื่อสนองตัวตน ไปสนองให้คนอื่นชื่นชม เราปฏิบัติเพื่อเรา เราปฏิบัติเพื่อแก้ไขเรา เราปฏิบัติเพื่อประโยชน์กับเรา เอวัง